

argelsen. Som Job var han gaaet i Rette med Forsynet, havde krævet det til Regnskab for Tyges Sejrs-løb. For den danske Menigheds Skyld og for Tyges egen Frelses Skyld havde han anklaget sin Broder for Guds Domstol og opregnet hans Forsyndelser.

Han mindedes det nu med Blusel.

Folketoget var trukket forbi. Musikken døde hen. Da hørtes Stemmer udenfor paa Gangen, og der blev banket paa Døren. Det var de to Studenter, der efter Aftale med Faderen kom ind for at erindre ham om, at det var Tid at gaa til Stationen.

Jørgen Skolelærers store, tunge Okseøjne strømmede over ved Synet af Sønnernes friske, uberørte Ungdom. Og med bævende Læber bad han i Stilhed:

»Herre! Bevar deres Hjerter rene!«

Igen er en Række Aar gaaet hen, og baade Kancelliraaden og Jørgen Skolelærer er vandret ind til den store Hvile. Af alle Søren Smeds og Ane-Mettes Børn lever nu foruden Datteren i Avstralien kun Tyge. Men ogsaa ham har Døden mærket. Hans Ansigts Bleghed er bleven blyfarvet. Det tætte Haar og Skæg lyser om det runde Hoved som det hvideste Vat. Kun Brynene er endnu mørke.

Men Tyge Enslev tilhører Historien. Om hans Alderdom og Død skal der fortælles i en anden Sammenhæng.
